

SIENNA COLE

*Remény-
szimfónia*

SIENNA COLE

*Remény-
szimfónia*

á**l**omgyár

ÁLOMGYÁR KIADÓ
2018

Keresd a szerző ajándék novelláját:
<https://www.alomgyar.hu/ajandek-novella>

Copyright © Sienna Cole 2018
Hungarian edition © Álomgyár Kiadó
Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Faniszló Ádám
Szerkesztette: Kalocsai Judit
Korrektúra: Drabon Zoltánné
Tördelés: NovaBook

ISBN 978-615-5875-08-3

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2018
Felelős kiadó: Nagypál Viktor

Elérhetőségeink:
+36 30 487 3552
admin@alomgyar.hu
www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar

Nyomta és kötötte: GyomaPress Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Varga Mihály

I.

*„A zenének a férfszívben tüzet kell szítania,
és könnyet fakasztania a női szemből.”*

LUDWIG VAN BEETHOVEN

A bécsi Razumovszkij-szalonban valódi csoda történt. Még a város esti fényei is kíváncsi közönségként gyűltek a vastag, bordó brokátfüggönyökkel szegélyezett ablakok párkányaira, és óvatos, puha tánclépésekkel lopakodtak végig a terem hófehér falain. Egy pisszenés nem sok, annyit sem lehetett hallani; a hallgatóság a lélegzetét is visszafojtotta, mikor az emelvény közepén magányosan álló, természetes versenyzongora énekelni kezdett.

Ritkán hallhattak ehhez fogható zenei művet: egyszerre volt dallamos és befogadható, ugyanakkor szédületesen bonyolult és csavaros, mint egy a korát és a társadalom jelenlegi tudását nagyban megelőző, a kozmoszban született őrült látomás. Olyan érzelmi munkát követelt a hallgatóságtól, ami már-már meghaladta a képességeiket, épp ezért teljesen lekötötte a figyelmüket, szinte hipnotizálta őket. A némaságban a zongora hangja sötét selyemfátyolként bomlott ki és takarta be puhán az érzékeiket.

A mű szerzőjét és előadóját komolyzenei berkekben igen nagy reménységnek tartották, aki képes lehet maradandó nyomot hagyni az egyre őrültebb iramban száguldó és változó világban. Ha az ember ránézett, ezt nehezen tudta elképzelni. Keresve sem lehetett volna nála zárkózottabb művészt találni. Szinte egyáltalán nem kommunikált a közönségével, leszámítva a műsor elejét és végét jelző kötelező meghajlást. Soha nem nézett ki a nézőtérre, és egyetlen szót sem szólt. Igaz, nem is lett volna rá szükség, csak megtörte volna a varázst. A zenéjénél többet, tartalmasabbat úgysem tudott volna közölni.

Carla Kimmel közvetlenül a színpad előtt ült és a műsorfüzetet tartotta a kezében. A koncert elején elhatározta, hogy minden darabnál belepillant, és elolvassa az aktuális mű címét, valamint rövid ismertetőjét, de erre nem került sor. Az első hangtól kezdve mintha megbabonázták volna, úgy meredt a fényárban úszó színpadra. Az egész teste lúdbőrzött és könnyek szöktek a szemébe, ami ritkán fordult elő vele. Amióta az esztét tudta, majd minden estéjét művészeti előadásokon töltötte: szinte minden napra jutott egy koncert, egy színdarab, egy kiállítás, és ő lelkesen követte az újabbnál újabb tehetségeket. Válogódi művészetrajongó volt, de leginkább a komolyzene hozta lázba. Azonban nagy ritkaságnak számított, hogy ilyen minőségű előadásban is része lehetett. Nem talált szavakat, amivel megfogalmazhatta volna magában mindazt, ami felébredt és pillanatok alatt elburjándzott benne – mintha egy mágikus virágoskert nyílt volna ki a

lelkében, és a szirmok ezerszínű, örvénylő kavalkádjában súlytalanná vált volna ő is.

A férfi teljesen átlényegült. Külön univerzumot teremtett magának, és a határait kiterjesztette a koncertteremre. Mindenki, aki ott ült, a részévé vált, nem tudott szabadulni a vonzásától. A nő aprólékosan szemügyre vette a művészt. Megdöbbenette, hogy az végig csukott szemmel játszott, sőt az arcát egy kissé felfelé emelte, mintha valami felsőbb erővel kommunikálna. Az ujjai maguktól mozogtak, nem volt szüksége tudatosságra. A hangszer mintha a teste része, a keze folytatása lett volna, így teljesen természetes és könnyed volt a játéka, holott elképesztően nehéz dallamot hívott életre. Minden egyes hang metsző éllel hasított bele a nőbe, mint megannyi apró tűr, és ő úgy érezte, előbb-utóbb elvérzik a szíve. Idejét sem tudta, mikor érzett utoljára ilyet – talán soha. Azonnal tudta, hogy meg akarja ismerni a férfit. Birtokában volt valami olyan tudásnak, amiről a nő csak álmodozott, és amit egész életében kétségbeesetten üldözött, mint valami alaktalan, megfoghatatlan fantomképet.

A másfél órás előadást követően hosszú percekig tombolt a tapsvihár a díszes teremben. A férfi mintha mély kábulatból ébredne, gépiesen meghajolt, majd lassan kísétált a reflektorfényből. Hiába követelte szinte hisztérikusan a közönség, nem jött vissza ráadásszámot játszani; nem volt szokása. Egyszerűen eltűnt, olyan gyorsan, mint ahogy érkezett: akár egy hirtelen támadt forgószél.

Carla sietve távozott a teremből, remélve, hogy valahol a folyosón elcsípheti a művészt, és válthat vele

néhány szót, de hiába is várta, ő nem bukkant elő a színpalok mögül. Mintha meg sem történt volna a koncert, csak a képzelete varázsolta volna oda a neoklasszikus palotába. A hallgatóság felébredt a bódulatból, és most felbolydulva igyekezett a kijárat felé, az őszi szél borzolta utcák irányába. A nő csalódottan állt meg a hall közepén, hogy megvárja a társaságát, akikkel érkezett. Mathias Aschenbach valósággal a nyakába ugrott, mikor megpillantotta.

– Na, mit mondtam? Frenetikus koncert volt – vágott bele, és abban a pillanatban a nő mindennél hálásabb volt neki, amiért rábeszélte, hogy jöjjenek el. Már-már hajlott rá, hogy lemondja; még csak egy hete voltak Bécsben a férjével, és rengeteg elintéznivalója akadt. Nem érzett magában elég erőt és kíváncsiságot a zongoraesthez, de most élete egyik legjobb döntésének érezte, hogy hallgatott a barátjára.

– Zseniális – válaszolta lelkesen.

Egymás szavába vágva áradoztak a zongorista és a szerzemények nagyszerűségéről, majd megérkezett Hans, a férje, és Carla vállára helyezte a kezét. Ez azt jelentette, hogy indulniuk kell, és ebben a kérdésben Hans kérlelhetetlen volt. A nő még utoljára visszatekintett a szalon felé, de a duplaszárnyú fehér ajtóknak mögül már csak a sötétség és a némaság nézett vele farkasszemet. Csüggedten fordította vissza a tekintetét a barátjára.

– Matti, össze tudnál hozni velem valamikor? – kérdezte, mire a férfi széttárta a karját.

– Megpróbálom.